

החייט הקטן עם החלום הגדול

ל ז י כ ר ו ש ל ג'ו ב י

כאשר הצטרפתי לתנועת "הבונים" במזרח לונדון, היתה זו תנועת ילדי פועלים ציונית. זה היה בשנת 1934, בהיותי בת עשר. הצטרפתי לשיכבה הצעירה, "הגדוד". בגיל חמש-עשרה עברתי לשיכבה הבוגרת - "החבורה". כך קראו לה, "החבורה".

חבריה היו לרוב בני אנשים קשי-יום - חייטים, ספרים, מנהלים, גוזרים ועוד בעלי מלאכות אחרים. למי שהצליח לגמור 12 שנות לימוד היה מזל, לא קשור בכלל לרמתו השכלית אלא במצב הכלכלי של משפחתו.

מה כל זה קשור לחייט הקטן עם החלום הגדול?

כך פגשתי את ג'וני - אחד מעמודי התווך של החבורה, "חבורת הירדן". כנראה ידע אז הגורל שנגיע להתיישב קרוב למימי הנהר. מ-15 שנותי הצעירות ראיתי את ג'וני, בן ה-19½, כאדם הכי מבוגר ואבהי ולא פעם, עד שהגעתי לבגרות, שימש לי לאב ומורה דרך.

ללכת ל"חבורת הירדן", שהיתה ממוקמת בשני חדרים קטנים ואפלים בלב שכונת העוני של מזרח לונדון, היה ללכת אל האור והאחווה. לא פעם בשבוע לאיזו פעולה, אלא כמעט כל ערב ואפילו בשבת ל"עונג שבת" היינו מתאספים. היתה זו דרך-חיים ובתוכה התלהבותו של ג'וני וחלומו הגדול משכו גם אותנו - הלאה, הלאה. מה לא עשינו? ערבי שירה, לימוד עברית, וליכוחים, הרצאות. יהדות, ציונות, סוציאליזם והמון צחוק ואחוות אחים. לעיתים, אחרי הפעולה, היינו הולכים - חבורה עליזה - לבית-קפה קטן, בלב שכונת העוני. שם בעל הקפה היה שומר לנו את השטרודל מאתמול במחיר אפסי. ישבנו עוד שעה-שעתיים - מתווכחים, צוחקים ומרעישים. ואז ליוו את הבנות הביתה. אין צורך כמעט להוסיף, שנדלקו וכבו אהבות ורומנים בין היא והוא - הרי היינו צעירים וחולמים. היינו כמעט כולנו אוטודידקטים וקוראים נלהבים של הספריות האזוריות, ומעל הכול, שואפים איך להגשים את החלום.

שוב, מה כל זה קשור לחייט הקטן עם החלום הגדול?

יש מיליוני דברים שלא יטופרו במילים ספורות, אך הנ"ל מצטברים לאדם מיוחד. למרות כל האכזבות, כל הקשיים, כל הייזע, לא הפסיק להאמין בחלומו - חלום על ארץ-ישראל לעם ישראל, על חיי קיבוץ, על ערך העבודה ועזרה חברית. לכן גם זכה להרבה שמחת חיים, להרבה הישגים בכל התחומים - בעבודה, בהתהוות המקום הזה, במשפחה האוהבת.

למשפחת הקיבוץ, ובמיוחד לנו הוותיקים, יחסר לשנים רבות.

רק הצצה מזערית לתוך החיים המופלאים של החייט הקטן עם החלום הגדול.

רחל אבידור